

Formanden: Der vil nu blive givet det andet Ting Meddeleſe om den ſtete Afſtemning.

Den ſidſte Sag paa Dagsordenen var:

Eneſte Behandling af Fællesudvalgets Indſtillinger om Uoverenſtemmelſerne mellem de af Tingene vedtagne Forſlag til Lov indeholdende nogle Beſtemmelſer om Vold mod ſagesløs Perſon.

(Fællesudvalgets Betænkning og Indſtillinger findes i Tillæg B.)

Fællesudvalgets Indſtilling ſattes til Forhandling.

Ordføreren (Boos): Som det høje Ting vil ſe af den afgivne Betænkning fra Fællesudvalget, er der opnaaet Enighed om en Indſtilling. Saaledes ſom Lovforſlaget var vedtaget ved eneſte Behandling af hvert af Tingene, var der kun to Punkter, hvor der var Forſkel, men intet af Punkterne havde principiel Betydning, for beggeſ Vedkommende var det praktiſte Henſyn, ſom havde motiveret i alt Fald dette Ting til ſin Vedtagelſe. I Fællesudvalget er man bleven enig om at indſtille for det ene Differenspunktſ Vedkommende at følge Landſtinget og for det andetſ Vedkommende at følge Folketinget.

Det ene Punkt, ſom vedkom § 1, angaar Ordningen af Spørgſmaalet, om den overfaldne ſkal have Ret til at kræve, at den offentlige Forfølgning, ſom er paabegyndt, ſkal bortfalde — det vilde Folketinget — eller kun have Udgang til at fremsætte en Begæring derom, ſom de offentlige Myndigheder da kunde tage i Betragtning — det var Landſtingets Betragtning; det var derfor vi havde indſat paa dette Punkt: Forfølgningen „kan bortfalde“. Den anden Forſkel var den, at i § 2 havde Folketinget ordnet Sagen ſaaledes, at Tvangsarbejdsſtraf, ſom jo kun ſkal være en Gentagelſeſtraf — efter hvad begge Tingene havde vedtaget paa ſamme Maade — ſkulde være afhængig af, at den paagældende var dømt for Vold, der kunde ſes at være udøvet mod ſagesløs Mand. Landſtinget havde foreſlaaet i Stedet for denne Betingelſe at ſætte, at vedkommende ſkulde være dømt for Vold med højere Straf end Bøder. For dette ſidſte Punktſ Vedkommende har Fællesudvalget tilraadet at følge Landſtinget, og det mener jeg ogſaa for Tinget her maa være

Hovedſagen, at vi opnaa denne Indrømmelſe. Der var der Spørgſmaal om en praktiſt Ulempe ved det af Folketinget vedtagne, ſom var uimodſigelig, og ſom nødvendigviſ maatte komme frem og nødvendigviſ føre til, at man maatte gennempløje og optage til fornyet Drøftelſe og i Grunden Paakendelſe forlængſt afgjorte Sager.

For det forſte omtalte Punktſ Vedkommende indſtiller Fællesudvalget, at man følger Folketinget ſaaledes, at det bliver ved, hvad Folketinget har vedtaget, nemlig at der ſkal ſtaa „bortfalder“ — det vil alſaa ſige, at den overfaldne har Ret til at forlange, at Forfølgningen ſkal ſtandses — og ikke, hvad Landſtinget har vedtaget, „kan bortfalde“. Derpaa har, efter hvad vi af Forhandlingerne i Udvalget vide, Folketinget lagt den største Vægt, en Opfattelſe, ſom jeg ikke fuldtændig deler, men ſom jeg i alt Fald kan forſtaa, nemlig at den offentlige Forfølgning, der er indført, er at betragte ſom en Favør for den paagældende overfaldne, ſom han da ogſaa maa være berettiget til at frafalde. Landſtinget har haft Betænkſelighed ved Beſtemmelſen, ſaaledes ſom den er vedtagen af Folketinget, fordi den mulig og endog ikke uſandſynlig vilde føre til praktiſte Ulemper, til en Paavirkning af den overfaldne, ſom det vilde være i alles Interelſe, at han kunde blive fri for, men det er ikke en ſaa afgjort praktiſt Ulempe, ſom paa det andet Punkt, og naar der alſaa ſkulde gaas ind paa noget, ſaa maatte det nærmefſt være dette Punkt, at Landſtinget kunde give efter paa. Det har i alt Fald de Medlemmer fundet, ſom i Fællesudvalget have repræſenteret Landſtinget, og vi have derfor kunnet komme til den Deling, ſom Fællesudvalget indſtiller, nemlig at man for Landſtingets Vedkommende gaar ind paa, at „kan bortfalde“ ændres til „bortfalder“, medens Folketinget gaar ind paa at ombytte Ordene: „der ſes at være udøvet mod ſagesløs Perſon“ med de Udtryk, ſom Landſtinget havde indſat: „med højere Straf end Bøder“. Jeg ſkal tillade mig at anbefale denne Fællesindſtilling af Fællesudvalget til Vedtagelſe, det vil for Landſtingets Vedkommende alſaa ſige, at Ordene „kan bortfalde“ forandres til „bortfalder“.

Justitsministeren (Mump): Jeg kan tiltræde det ſtillede Vædringsforſlag ſom indeholdende en væſentlig Forbedring af det af Folketinget ſidſt vedtagne Forſlag.

Da ingen yderligere vønfede at høre fig, ſluttedes Forhandlingen.